

ยี่สิบเอ็ด มกราคม

2

เขียน Qiu Ye Yu Han
แปล พัดลม
ภาพประกอบ 風鈴 (Feng Ling)

ย้อนเวลามาทรัก เล่ม 2 (จบ)

เขียนโดย Qiu Ye Yu Han

แปลโดย พัดลม

ISBN (e-book) 978-616-312-425-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2563

ราคา 320 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

《跨过千年来爱你》 Vol.02

Original story and characters created and copyright © 秋夜雨寒 Qiu Ye Yu Han

Thai edition rights under license granted by Shanghai Mengsheng Film

and TV Culture Studio (上海梦生影视文化工作室)

Thai translation copyright © Happy Banana Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์ / หทัยรัตน์ โพธิ์คุณาพัลลภ / พรเพชร บุญจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์ / ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช้หนู

ภาพปกและภาพประกอบ 風鈴 (Feng Ling)

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

บทที่ 17

แผนผังสายประสาธน์ - ปวดใจ

ตำหนักองค์ชายสี่สิบเหงาวังเวง ฝนในฤดูใบไม้ร่วงตกลงมาไม่หยุด คนที่ออกตามหาพระชายาองค์ชายสี่อยู่ข้างนอกกลับเข้ามาทีละคน รายงานความคืบหน้าเหมือน ๆ กัน...ไม่มีร่องรอยของพระชายา

ข่าวเดียวกันนี้เดินทางไปถึงตำหนักเสี้ยวฝู ไทเฮานอนชมอยู่บนเตียงเพราะไข้ใจ ข่าวเดิม ๆ ที่ส่งเข้ามาไม่หยุดทำให้นางขมวดคิ้วแน่นขึ้น ทุกที แล้วสั่งให้เสี่ยวเต๋อจื่อไปตามฮองเฮามาหาคนที่หน้าเตียง เรื่องบางอย่างนางจำต้องป้องกันไว้ก่อน

“เสด็จแม่ตามตัวหม่อมฉันมาด้วยเรื่องใดหรือเพคะ” ฮองเฮาสีหน้าซีดขาวและอิดโรย ดูไม่สู้ดี อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับมู่หรงเฟิงทำให้นางนอนไม่ค่อยหลับ คิดถึงใบหน้าน่ารักใสซื่อของลูกสะใภ้ที่รักปวดใจทุกครั้ง

“ตอนนี้ยุเออร์เป็นอย่างไรบ้าง” ไทเฮาพยายามลุกขึ้นนั่งฟังหัวใจเพียงอย่างยากลำบาก แล้วถามเสียงเบาพลางหอบเล็กน้อย

ฮองเฮาส่ายหน้า ตอบอย่างเศร้าใจ “เย็นน้อ๊วบอกว่า นับตั้งแต่วันที่ม้า

ตื่นตกใจลากรรณม้าที่มีเฟิงเอ๋อร์อยู่ข้างเตียงเตลิดออกจากวังหลวง จนเฟิงเอ๋อร์หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เขาก็นั่งซึ้งมาหกเจ็ดวันแล้วพะจะไม่ยอมพูดอะไร ไม่ยอมออกไปไหนทั้งนั้น วัน ๆ เอาแต่เก็บตัวอยู่ในตำหนัก มองข้าวของของเฟิงเอ๋อร์แล้วน้ำตาไหล เห็นว่าเจ้อเอ๋อร์เคยไปเยี่ยมแล้ว แต่ก็พูดอะไรด้วยไม่ได้”

ไทเฮาไม่พูดอะไร ใช้ความคิดเสียบ ๆ อยู่นาน จากนั้นเธอก็ว่า “รู่เอ๋อร์ ทำตัวเช่นนี้ผิดวิสัยนัก! หากเขาฉวยโอกาสที่ไม่มีใครสังเกตเห็นออกจากวังหลวง คงไม่มีทางกลับมาอีก ตอนนี้เขายอมอยู่ในตำหนักก็เพราะหวังว่าคนที่ส่งออกไปจะพาเฟิงเอ๋อร์กลับมาได้เท่านั้น อันที่จริงก็ยังมีอีกสาเหตุหนึ่ง นั่นคือข้าขอให้หย่าสี่ใส่ยาลงไปใต้น้ำชาของเขา วันนั้นตอนเห็นเขาเดินหมดอาลัยตายอยากออกมาจากหอหน่วนอวีคนเดียว ก็รู้แล้วว่าต้องเป็นเรื่อง เลยรีบสั่งให้หย่าสี่ส่งยาไปที่ตำหนักองค์ชายสี่ ตอนนี้อาการเขาดูแย่งทุกที เจ้าไปบอกให้หย่าสี่เพิ่มปริมาณยาซะ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทำให้ผ่านช่วงนี้ไปได้ พอเวลาผ่านไปนานเข้าก็คงดีขึ้นเอง” ไทเฮาพูดยาวเหยียดจนมีอาการเหนื่อยหอบ ต้องหยุดพักหายใจ

“จะส่งผลกระทบต่อการร่างกายหรือไม่พะคะ” ฮองเฮาถามอย่างเป็นกังวล

ไทเฮาส่ายหน้าทันที “ใช้แค่ระยะเวลานั้น ๆ ไม่เป็นไรหรอก ถึงแม้ผลกระทบจริง ค่อยรักษาในภายหลังก็ได้ เวลานี้เราต้องหาทางทำทุกอย่างเพื่อรั้งตัวเขาไว้ในวังหลวง”

ฮองเฮากอนหนายใจเบา ๆ แล้วพยักหน้า

“เขาได้บอกหรือเปล่านั้นจะจัดการกับนางหลิวและลูกอย่างไร” ไทเฮา

ถามหลังจากที่นั่งคิดเล็กน้อย

สองเฮาสายศิริระ ก่อนจะพูดขึ้นอย่างไม่เข้าใจ “พอเสด็จแม่ตรัสถามเช่นนี้ หม่อมฉันก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาให้ความสำคัญกับเฟิงเอ๋อร์ถึงเพียงนั้น ตอนนี้นางหายตัวไปเพราะนางหลวกับลูกเป็นเหตุด้วยนิสัยของเขา หากทำได้ เขาคงฆ่านางหลวไปแล้ว แต่เขาไม่ได้ทำ กลับให้หย่าลี้มอบยาถอนพิษให้นางหลว แล้วส่งนางกับชื่อหม่าเจียงไปอยู่ด้วยกันที่หอสำนึกตน ข้ายังสั่งให้คนคอยดูแลอย่างดี สำหรับหงอวีเนื่องจากมีนางมีแผล รุ่ยเอ๋อร์จึงอนุญาตให้นางกลับไปพักรักษาตัวที่คฤหาสน์สกุลเว่ย รอแผลที่มีนางหายเมื่อไรค่อยย้ายไปอยู่ในหอสำนึกตน ส่วนทำไมรุ่ยเอ๋อร์ถึงได้ทำเช่นนี้ ไม่มีใครเข้าใจ หม่อมฉันเองก็เดาไม่ออกเพคะ”

ไทเฮาก็คาดเดาสาเหตุไม่ได้เช่นกัน แต่หัวใจเคียดแค้นจนอยากสับนางหลวเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น

เช้าวันนี้พอหมู่หรงเขียนตื่นนอน สิ่งที่ทำเป็นอันดับแรกคือเข้าไปในห้องนอนของหมู่หรงเสวี่ย เงื้อมือตบอีกฝ่ายขาดใหญ่จนน้องสาวเลือดไหลออกจากมุมปาก ทำนางงงัน ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

หมู่หรงเขียนโกรธจนตัวสั่นพลางพูดอย่างเจ็บแค้น “หมู่หรงเสวี่ย นับจากนี้ไปเจ้าจะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวอะไรกับตระกูลหมู่หรงอีก จำไว้ให้ดี ข้าขอสาบานต่อท่านแม่ที่อยู่ในปรโลกว่าตั้งแต่วันนี้ เจ้าจะเป็นแค่พระสนมเสวี่ยของฮ่องเต้เท่านั้น เพราะเจ้า...น้องสามถึงต้องสละความสุขทั้งชีวิตเพราะเจ้า...น้องสามถึงต้องเอาชีวิตไปทิ้ง เจ้ามันคือตัวหายนะของตระกูล

มูหรงจริง ๆ! ข้าเกลียดเจ้า”

มูหรงเสวี่ยมองพี่สามที่ร้องไห้อย่างเศร้าเสียใจ รู้สึกจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก เกิดอะไรขึ้นกับพี่สามอย่างนั้นหรือ

“ซุนสี่ เกิดอะไรขึ้น”

ซุนสี่อึกอัก ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี เลยเอาแต่เงิบ

“ซุนสี่ พี่สามของข้าเล่า เกิดอะไรขึ้นกับนางกันแน่” ผู้เป็นนายคาคัน
อย่างร้อนใจ

สาวใช้คนสนิทเอาแต่ร้องไห้ ไม่ยอมพูดอะไรแม้แต่คำเดียว จะให้
พูดอย่างไร บอกมูหรงเสวี่ยว่าตอนนี้พี่สามของนางเป็นตายไม่รู้ชัดอย่าง
นั้นหรือ นางได้เสียสติเป็นแน่

“พี่ใหญ่!” มูหรงเสวี่ยหันไปมองพี่สาวคนโต ฝ่ายนั้นกลับหมุนตัว
เดินออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับมามอง

“ซุนสี่ พี่สามของข้าเป็นอะไรไป บอกข้ามาเดี๋ยวนี้!” มูหรงเสวี่ย
แทบสติแตก พี่ใหญ่เพิ่งเคยตำหนินางอย่างรุนแรงขนาดนี้เป็นครั้งแรก
เกิดอะไรขึ้นกับพี่สามกันแน่ ทำไมหลังจากออกไปแล้วพี่สามก็ไม่กลับ
มาอีกเลย

“คุณหนูสาม เกิด...เกิด...เกิดเรื่องกับคุณหนูสามเพคะ” ซุนสี่เล่า
เสียงสั่น อ้า ๆ อึ้ง ๆ อยู่ในคอ ไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไรดี “พระ...พระสนม
หลิวใช้มิดแทงม้าจนตื่นตกใจ ไม่สิ เป็นเพราะ...เพราะองค์ชายรองจับ
ตัวพระชายาองค์ชายสี่เป็นตัวประกัน จากนั้น...จากนั้นม้าตัวที่วางกึ่ง
เตลิดโดยมีพระชายาองค์ชายสี่อยู่ในรถม้าคันนั้นไปด้วย ไม่รู้ว่าวิ่งไปถึง
ไหน ส่งคนออกไปหาแล้วเพคะ พระสนม! พระสนม! ใครก็ได้ช่วยที!”

มูหรงเสวี่รู้สึกเหมือนแน่นหน้าอก อึดอัดจนยากจะบรรยาย
ทรมานจนพูดไม่ออก นางมองสาวใช้คนสนิท อยากถามต่อให้กระจ่าง
แต่แค่อ้าปากเลือดสดๆ ก็ทะลักออกมาเปรอะเปื้อนใบหน้าและตัวอีก
ฝ่าย จากนั้นดวงตานางก็ปิดลง ไม่รับรู้อะไรอีก

สามวันต่อมา

เยียนอวี่ยกอาหารเดินเข้ามาข้างใน มององค์ชายสี ไม่กล้า
ส่งเสียงได้แต่วางถาดไว้บนโต๊ะ ชายหนุ่มนั่งอยู่อย่างนี้มาสามวันแล้ว เอา
แต่มองตัวหนังสือบนกระดาษอย่างเหม่อลอย

“เยียนอวี่ มีอะไรผสมอยู่ในน้ำชาใช้หรือไม่” ซือหม่ารู่ถามอย่าง
เย็นชา แต่น้ำเสียงยังนับว่าราบเรียบ

เยียนอวี่มององค์ชายสีอย่างไม่สบายใจ ไทเฮาและซงเฮามีรับสั่ง
ให้นาง ‘ใส่ยา’ ลงไปในน้ำชาขององค์ชายสี ช่วงแรกชายหนุ่มยังจมปลัก
อยู่ในความโศกเศร้า จึงไม่ทันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับ
ร่างกายตนเอง แต่ยาของสนมสีทำให้เขาไม่สามารถยืนหรือเดินได้นาน
ทำได้แต่นั่งอย่างเดียว เป็นแบบนี้นานเข้าเจ้าตัวย่อมเอะใจอยู่แล้ว

“องค์ชายสี บ่าว...บ่าว...” เยียนอวี่อีกอึก ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี

ซือหม่ารู่ถอนหายใจเบาๆ แล้วโบกมือบอกอย่างเหนื่อยล้า “ช่าง
เถอะ ออกไปได้แล้ว เจ้าไม่มีทางกล้าทำเองอยู่แล้ว ยาที่ไม่ธรรมดาเช่น
นั้น น่าจะเป็นยาของแคว้นอูเหมิง นอกจากพระสนมสีแล้วใครจะยังมี
ยาแบบนี้ได้อีก น่ากลัวว่าคงเป็นความคิดของเสด็จยานั้นแหละ ออก
ไปเถอะ”

ปรากฏว่าชายหนุ่มไม่ต่อต้าน แล้วลงมือหยิบอาหารในถาดใส่ปาก กลืนคำแล้วคำเล่าอย่างไร้ชีวิตจิตใจ เยียนอวีเห็นแล้วปวดใจยิ่งนัก ต้องรีบวิ่งออกไปร้องให้ข้างนอก

นับแต่เกิดเรื่องขึ้นกับมู่หรงเฟิง ชุนหลี่ก็เลยอมพูดจาสักคำ เอาแต่ร้องไห้เสียบๆ อยู่คนเดียว หลบหน้าทุกคน ทำความสะอาดห้องของมู่หรงเฟิงครั้งแล้วครั้งเล่า เช็ดถูพื้นจนเงาแวบแทบส่องหน้าต่างได้โตะก็แวววาวราวกับปูด้วยหยก ผ่าหมึกก็พับจนเป็นรอยพับแล้ว สุดท้ายพอไม่เหลืออะไรให้ทำจริง ๆ นางก็จะไปแอบก่ดริมฝีปากร้องไห้ตรงมุมที่ไม่มีใคร เยียนอวีไม่กล้าเข้าไปดู เพราะกลัวจะร้องให้ตามไปอีกคน

แล้วยังมีองค์ชายสี่ที่วัน ๆ เอาแต่นั่งซึม มองข้าวมองของของพระชายาอย่างใจลอย ไม่ยับยั้ง ไม่พูด ไม่ขัดขืน ราวกับศพเดินได้ก็ไม่ปาน

สนมสี่เห็นภาพนั้นที่เธอเป็นต้องร้องไห้ทุกครั้ง นางวิ่งไปเข้าเฝ้าไทเฮา พุดน้ำตานองหน้า “ไทเฮาโปรดเมตตาหม่อมฉันด้วย! หม่อมฉันไม่อยากวางยาองค์ชายสี่อีกต่อไปแล้ว เขา...เห็นสภาพเขาเป็นแบบนี้ หม่อมฉันปวดใจเหลือเกิน ไทเฮา...”

ไทเฮาก่ดริมฝีปาก ตอบกลับไปทั้งน้ำตา “สนมสี่ ขอให้เจ้าทรมานใจแค่นี้ก็ต้องใช้ยา ไม่ใช่ไม่ได้เด็ดขาด ด้วยนิสัยของรู่ยเอ๋อร์ หากเขาเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ ข้ากลัวว่าพวกเราคงไม่ได้เห็นเขาอีกต่อไป ตอนนี่เฟิงเอ๋อร์เป็นตายไม่รู้ชัด ข้าจะปล่อยให้รู่ยเอ๋อร์เป็นอะไรไปอีกคนไม่ได้”

สนมสี่อยากแหกอกสนมหลี่ยิ่งนัก ทำไมใจคอถึงได้โหดเหี้ยมเพียงนี้ ทำไมถึงได้จับชีวิตของมู่หรงเฟิงลงเช่นนี้

มาที่ต้นตอใจตัวนั้นวิ่งออกจากหอนวนอวีไปตามถนนในวังหลวง

ความเจ็บปวดจากแผลที่ถูกแทงทำให้มันวิ่งเตลิดออกไปข้างนอก บังเอิญตรงที่ว่ในเวลานั้น มืองครักษ์ยืนยามเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูวัง ประตูใหญ่จึงยังเปิดอยู่ เป็นเหตุให้ม้าตัวนั้นวิ่งพรวดพราดออกไปโดยไม่มีอะไรขวาง จนถึงหน้าผาที่อยู่ห่างออกไปไกลลิบ แล้วร่วงลงไปแม่น้ำเชี่ยวกรากด้านล่าง ก่อนจะหายลับไปอย่างไร้ร่องรอย ดูจากรูปการณ์ยังจะเหลือความหวังอยู่ได้อย่างไร น่ากลัวว่าแม้แต่ตายยังไม่เห็นศพ!

ไทเฮาสั่งปิดหอหนว่นอวี๋ทันที ให้สนมสี่กับสนมเสวี่ยที่ยังไม่ฟื้นย้ายเข้าไปอยู่ในตำหนักเหอหยางของสนมหลิวแทน ทั้งยังสั่งว่าตราบโดที่หมู่หรงเฟิงไม่กลับมา ใครก็ห้ามเข้าไปในหอหนว่นอวี๋แม้แต่ก้าวเดียว เว้นแต่ขันทีคนสองคนที่เข้าไปทำความสะอาดนานๆ ครั้ง ทว่าทั้งวังหลวงจึงตกอยู่ในบรรยากาศเศร้าหมองที่บรรยายไม่ได้นับแต่นั้นมา

ไทเฮานอนชมอยู่บนเตียง ไม่มีกะจิตกะใจจะพบเจอใครทั้งนั้น แต่วันนี้กลับมีคนมาเข้าเฝ้า เวลานั้นทั้งฮ่องเต้และของเฮามาเยี่ยมพอดิ

ผู้มาเยือนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรูหรา หน้าตาดุร้ายคลั่งฮองเต๋ออยู่หลายส่วน แต่บุคลิกดูเย่อหยิ่งกว่า

“ไฉ่หย่า เรื่องเล็กน้อยเดียว แค่ว่าชายองค์ชายตายไปคนหนึ่ง ต้องตรอมใจถึงขนาดนี้เลยหรือ มา หวันลู่ มาถวายบังคมไทเฮาเร็วเข้า สมัยตอนอยู่ในวังไทเฮากับย่านับว่าสนิทสนมกัน แต่ความจริงมีศักดิ์อาวุโสกว่า เป็นสตรีที่มีความคิดอ่านละเอียดถี่ถ้วน เจ้าต้องเรียนรู้จากนางให้มากๆ” ผู้มาเยือนพูดอย่างไม่เกรงใจ มีหน้าซำน้ำเสียงก็ฟังแล้วขัดหูยั้งนัก

หญิงสาวอายุราวยี่สิบปีคนหนึ่ง ดวงตากลมโต คิ้วเข้ม จมูกโด่งตรง ริมฝีปากแดงสด ย่อถายค้ำับไทเฮา พลางเอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวาน

หนุ่มนวล “หวันลู่ถวายเป็นมงคลไทเฮาพะคะ”

ไทเฮาถามเนือยๆ “นี่ใคร”

“หลานสาวคนเล็กของข้า เมื่งหวันลู่ปีนี้อายุสิบปีเต็ม” ผู้มาเยือน
ยิ้มระรื่น “เหมือนข้าสมัยสาวๆ มากใช่หรือไม่”

“มีส่วนคล้าย โดยเฉพาะกิริยาท่าทาง” ไทเฮาตอบเสียงเรียบ “มี
คู่ครองหรือยัง”

“ยังหาคนที่เหมาะสมไม่ได้” ผู้มาเยือนตอบ “ได้ยินว่าท่านไม่สบาย
ข้าเลยมาเยี่ยม หลานชายของข้าช่างไม่ได้ความเอาเสียเลย ทำตัวหมด
อาลัยตายอยากเพราะสตรีแค่คนเดียว เมื่อครู่ข้าไปเยี่ยมมา เห็นแล้ว
โมโหจริงๆ!”

ไทเฮาตอบเสียงเฉยชา “รู่เออร์เป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาอยากทำอะไร
ข้าไปแจ้งก็แจ้งการได้ที่ไหน ปล่อยเขาไปเถอะ ตอนนี้เฟิงเออร์เป็นตาย
ไม่รู้ชัด ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่ห้วงนางจนตรอมใจ ข้าเองก็ทุกข์ใจอย่างยิ่ง
หลายวันมานี้ทั้งร่างกายและจิตใจแยกไปหมด ถ้าไม่มีอะไรแล้ว พวกเจ้า
ก็กลับไปเถอะ ฮองเต๋อยู่เป็นเพื่อนคุยกับพี่สาวเจ้าหน่อย ข้ารู้สึกเหนื่อย
แล้ว อยากพักผ่อน”

ฮองเต๋แยมยิ้ม “พี่หญิง พวกเราสองพี่น้องไปคุยกันที่อื่นดีกว่า
เสด็จแม่กำลังประชวร อयरบกวนเสด็จแม่เลย ท่านไปเยี่ยมรู่เออร์มา
แล้ว ได้พูดอะไรกับเขาบ้าง”

ผู้มาเยือนหัวฟัดหัวเหวี่ยง “พูดหรือ ข้าเห็นแต่เงาของเขาละไม่ว่า
เขาไม่ชายตามองข้าด้วยซ้ำ เอาแต่นั่งซึมอยู่อย่างนั้น ข้าโมโหจนอยากจะ
เข้าไปตบให้เขาได้สติสักนิด! แต่ช่ายาตายไปคนเดียวถึงกับหมดอาลัย-

ตายอยากเช่นนี้ ไม่สมกับเป็นสายเลือดตระกูลซีอหม่าของพวกเราสักนิด!”

“ถูกต้อง ลูกคนนี้ให้ความสำคัญกับความรักมากจริง ๆ” ฮองเต้เดินนำออกจากตำหนักเสียงผู้ พอหันกลับไปมองก็เห็นสายตารำคาญและดูแคลนของมารดา พี่สาวต่างมารดาของเขาคอนนี้ไม่เป็นที่ต้อนรับของวังหลวงมาแต่ไหนแต่ไร เดิมทีถูกสั่งไม่ให้ก้าวเข้ามาเหยียบวังหลวงด้วยซ้ำ แต่ไม่มีใครรับมือนางได้ นางอยากมากี่มา อยากไปกี่ไป นิสัยไม่เปลี่ยนไปจากตอนก่อนออกจากวังหลวงสักนิด สมัยก่อนเสด็จพ่อของเขาจนปัญญากับนางเช่นกัน ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คือต้องรีบพานางไปที่อื่น ไมให้นางรบกวนมารดาของเขา

ไปหมิ่นใช้เวลากับตัวนจือซานทั้งวัน กินข้าว เดินช้อปปิ้ง ดูหนังตามธรรมเนียมคู่รักทั่วไป ไม่มีอะไรแปลกใหม่ เธอรู้สึกเบื่อหน่าย ผู้ชายคนนี้ไม่ถูกใจเธอเลย ใจเธอรู้สึกโหยหาอยากหวนกลับไปอย่างบอกไม่ถูก เหมือนมีใครคนหนึ่งกำลังรอคอยให้เธอกลับไปอยู่ที่ไหนสักแห่ง

ตัวนจือซานเป็นผู้ชายที่มีความมั่นใจในตนเองสูง เขาชอบไปหมิ่น จึงตามจับเธออย่างเปิดเผย และเชื่อด้วยว่าไปหมิ่นไม่มีทางปฏิเสธเขาได้ เพราะเขาเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบตั้งแต่ข้างนอกไปถึงข้างใน

ไปหมิ่นมองรถของตัวนจือซานเลี้ยวหายไปตรงมุมถนน รู้สึกเหนื่อยอย่างบอกไม่ถูก เธอหมุนตัวพลางล้วงกุญแจออกมาเตรียมไขประตูบ้าน อากาศเจือกลิ่นหอมพลันกระทบจุก เป็นกลิ่นที่เธอคุ้นเคยดี ดังนั้นจึงเผลอชวนโดยไม่ต้องหันไปมอง “เบรียลล์ นี่ก็ตึกแล้ว เข้าไปนั่งในบ้านไหม”

“บ้านเรามีคนอยู่” เวยีล้วยตอบอย่างเย็นชา “คงไม่สะดวก”

“พีสะไ้กับหลานชายฉันนะ” ไปหมิ่นตอบเรียบ ๆ “คงเห็นฉันอยู่บ้านคนเดียวแล้วเป็นห่วง เลยกกลับมาอยู่เป็นเพื่อน จะเข้าไปไหมล่ะ”

“อย่าเลย คุณแค่แป็บเดียว ตรงนี้ก็ได้” อีกฝ่ายยังใช้น้ำเสียงเย็นชาเหมือนเดิม

“โอเค” ไปหมิ่นหันกลับไป ภายใต้ไฟถนน ใบหน้าอ่อนโยนของเธอนิ่งเฉย ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น “เรื่องของตัวนิจิอานล่ะสิ”

“เขาเป็นผู้ชายของฉัน!” อยู่ ๆ เวยีล้วยก็น้ำตาร่วง ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอในตอนนั้นไม่ได้เปล่งประกายโดดเด่นเลยสักนิด เป็นไปได้ด้วยหรือ ผู้หญิงแบบนี้ได้ครอบครองความรักความห่วงใยของผู้ชายสมบูรณ์แบบอย่างตัวนิจิอาน จะไม่พลาดปัดป้องได้อย่างไร “เลิกทำตัวเป็นมือที่สามซะที ฉันเสียเวลากับเขามาสิบปีแล้ว เธอกับเขาเพิ่งรู้จักกันก็วันเอง?”

“นั่นมันเรื่องระหว่างเธอกับเขา ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน ฉันไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงของเขาสักหน่อย เขาจะจีบฉันมันก็เรื่องของเขา ส่วนฉันจะรักเขาหรือไม่ มันก็สิทธิ์ของฉัน ไม่ต้องมาสอนหรือว่าฉันควรทำยังไง” ไปหมิ่นตอบเสียงเรียบ “เธอรักเขามันก็เรื่องของเธอ สิบปีแล้วไง ก็แค่รักข้างเดียวมาสิบปี ไม่ได้รักกันกับเขามาสิบปีเสียหน่อย”

“เธอไม่รักเขาหรือ” เวยีล้วยถามอย่างเหลือเชื่อ

“ฉันบอกได้แค่ว่าตอนนี้ฉันไม่ได้รักเขา” ไปหมิ่นยังใช้น้ำเสียงราบเรียบเหมือนเดิม “แต่รับประกันเรื่องหลังจากนี้ไม่ได้ บางครั้งเราก็คิดว่าเราไม่มีทางรักคนคนนี้ แต่พอถึงเวลารักจริง มันห้ามตัวเองไม่ได้หรอกนะ” หัวใจพลันเจ็บแปลบขึ้นมา เพราะอะไรกัน ในใจเฝ้าเรียกชื่อของคน

แปลกหน้าคนนั้นซ้ำ ๆ เป็นร้อยเป็นพันครั้ง ซือหม่ารุ่ย! ผู้ชายยุคโบราณที่เอาแต่เรียกหา ‘เฟิงเออร์’ ทำให้เธอรู้สึกผูกพันกับเขาอย่างประหลาดอยู่ ๆ ไปหมิ่นก็น้ำตาไหล เยวี่ยี้ลั่วเห็นแล้วสะดุ้งตกใจ ไฟถนนส่องผู้หญิงตรงหน้าให้ดูสวยซึ่ง ไม่เหมือนคนจริง ๆ รวากับว่าไม่ใช่ผู้หญิงในยุคนี้

“อะ...เธอเป็นอะไรไป ทำไมจู่ ๆ ถึงได้ร้องไห้ล่ะ” เยวี่ยี้ลั่วถามอย่างเกร็ง ๆ

ไปหมิ่นคลี่ยิ้มบาง แล้วถอนหายใจเบา ๆ “จู่ ๆ ก็รู้สึกหดหู่ขึ้นมา ไม่มีอะไรหรอก นี่ก็ดีมากแล้ว ถ้าไม่มีธุระ ฉันขอตัวเข้าบ้านก่อนนะ”

เยวี่ยี้ลั่วมองอีกฝ่ายเดินเข้าบ้านไป เงาร่างของไปหมิ่นดูหม่นหมองอย่างบอกไม่ถูก ผู้หญิงคนนี้ยังไม่ได้รักตัวฉันทิชาแนก แบบนี้ก็จะยิ่งกระตุ้นให้ชายหนุ่มอยากเอาชนะใจหรือเปล่า แต่ไหนแต่ไร ตัวฉันทิชาแนกไม่เคยถูกปฏิเสธมาก่อน เจอผู้หญิงแบบนี้เข้า เขาจะยิ่งตั้งหน้าตั้งตาจีบอย่างบ้าคลั่งไหม

ตอนที่เดินเข้ามาในห้องรับแขก พี่สะใภ้ยังไม่เข้านอน แต่หลานตัวน้อยไม่ได้อยู่ด้วย มีแต่พี่สะใภ้ที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่โซฟาคนเดียว เห็นไปหมิ่นก็สงสัยให้พลางว่า “คนที่มาส่งดูดีทีเดียว”

ไปหมิ่นชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงตัวฉันทิชาแนกที่เพิ่งกลับไปเมื่อครู่ เธอตอบยิ้ม ๆ “เขาเป็นหัวหน้าคนใหม่ของบริษัท เป็นคนหนุ่มมีความสามารถ มั่นใจในตนเองสูง หนูไม่ชอบผู้ชายแบบนี้เลย คนแบบนี้ชอบโอ้อวด คิดเองเออเอง คิดว่าในโลกนี้ไม่มีอะไร

ที่ตนเองคว้ามมาได้ หึๆ หนูเพิ่งกลับมาจากไปเที่ยวกับเขา เพื่อนสาว
คนสนิทของเขาก็มาดักกรอที่หน้าประตูบ้านเราแล้ว น้าเปื้อน”

“ทำไมถึงด่วนสรุปเร็วนัก” พี่สะใภ้แทรกขึ้นๆ “เขาอาจชอบเธอจริงๆ
ถึงได้อยากจีบให้ติดเร็วๆ ใจ”

“หนูอายุตั้งเท่าไหนแล้ว ถ้ายังเชื่อเรื่องรักแรกพบอีกก็ไม่ใช่แล้วมั้ง
ขอทีเถอะ แบบที่เห็นหน้าปุ๊บก็รู้เลยว่าต้องใช่คนนี้นั้นมีจริงที่ไหนกัน อย่าง
น้อยตอนนี้หนูก็ไม่เชื่อ หนูว่าความรักมันต้องค่อยๆ ซึมซับเข้ามาในใจ
โดยที่เราไม่รู้ตัวมากกว่า” ไปหมิ่นค่าน “เขาเพอร์เฟกต์จริงๆ นั่นแหละ
แต่ไม่เห็นจะเกี่ยวกับหนูสักหน่อย จ้อเออร์ล๊ะคะ”

“หลับไปแล้ว วันนี้เล่นทั้งวัน พอกลับถึงบ้านก็เอาแต่บ่นว่าเหนื่อย
จะตายแล้ว ขนาดตอนจับอาบน้ำยังแทบหลับคาอ่าง ตอนแรกยังบอก
ว่าจะรอเธอกลับมาอยู่หออีก แต่รอไปรอมาก็หลับ” พี่สะใภ้เล่า พวกเธอ
สองคนสนิทกันมาก ถึงจะเป็นพี่สะใภ้กับน้องสามี แต่ก็คุยกันได้เหมือน
พี่น้องแท้ๆ

นั่งคุยกันในห้องรับแขกไปได้สักพัก ไปหมิ่นก็ลุกไปอาบน้ำอุ่น
มีพี่สะใภ้เฝ้าอยู่ด้วย เธอรู้สึกอุ่นใจขึ้นไม่น้อย ต่อให้เจอภพภามาหรือเสี่ยง
แปลกๆ อีกเธอก็ไม่กลัวมากแล้ว พ่อแม่เห็นเธออยู่คนเดียวคงเป็นห่วง
ถึงได้ให้พี่สะใภ้กลับมาอยู่เป็นเพื่อน สาวโสดอยู่บ้านคนเดียวไม่น่าไว้ใจ
จริงๆ นั่นแหละ

ภพภามาที่เกิดขึ้นยังเป็นฉากเดิมๆ กลุ่มคนเดิมๆ ตอนนี้อยู่หมิ่น
รู้แล้วว่าชื่อหมาขี้ขี้คือใคร เธอรู้ว่าคุณชายชุดขาวท่าทางสูงส่งคนนี้เป็น

องค์ชายสีในยุคสมัยนั้น เขาหน้าตาหล่อเหลา คิ้วเข้ม ตาโต ใบหน้าเกลี้ยง
เกลา ได้มาตรฐานชายหนุ่มรูปหล่อ รับรองว่าถ้าต่งเว่ยเว่ยมาเห็นเข้าต้อง
ตาเป็นประกายแน่ แม้แต่ยุคปัจจุบันยังหาผู้ชายหน้าตาดีขนาดนี้ยาก โดย
เฉพาะความสูงส่งที่อยู่ในบุคลิกนั้นหล่อหลอมขึ้นมาจากการถูกเลี้ยงดูใน
วังหลวงตั้งแต่ยังเด็ก

ไม่รู้ทำไม ไปหมิ่นถึงได้ไม่กลัวที่จะเห็นคนคนนี้อีกแล้ว ออกจะตั้ง
ตารอที่จะได้เห็นเขาด้วยซ้ำ เหมือนพอได้เห็นเขา หัวใจก็เบิกบานขึ้นจน
สัมผัสได้

ทว่าเขาเอาแต่ขมวดคิ้ว หน้าตาคมทุกขั้วขึ้นทุกวัน อาการนิ่งเงียบ
เชื่องซึมก็ไม่ได้ลดลงเลย ไปหมิ่นอยากรู้จักผู้หญิงที่ชื่อ ‘เฟิงเออร์’ คนนั้น
จริงๆ ต้องเป็นผู้หญิงแบบไหนถึงทำให้ชื่อหม่ารุ่มรักลึกซึ้งได้ขนาดนี้?

นางกำนัลคนหนึ่งเดินเข้ามาจากข้างนอกด้วยสีหน้าขุ่นเคือง ขมขมิบ
ปากบ่นอะไรสักอย่าง พอเดินเข้ามาในห้องก็รายงานด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ
นัก “องค์ชายสี ได้เท้าเว่ยมาขอพบ ดูเหมือนจะพาสตรีคนหนึ่งมาด้วย
คือคุณหนูเมิ่งที่มาเยี่ยมองค์ชายพร้อมภรรยาผู้เฒ่าเมิ่งเมื่อวานเพคะ”

ชื่อหม่ารุ่มขมวดคิ้ว นึกไม่ออกจริงๆ ว่าเมื่อก่อนมีคนมาเยี่ยมตน
ด้วย

ไปหมิ่นชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นเห็นขุนนางคนหนึ่งเดินเข้ามา
อายุราวสี่สิบห้าสิบปี สีหน้าไม่สู้ดีนัก พอมาหยุดอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มก็
รีบคำนับทันที “คารวะองค์ชายสี”

“ลูกขึ้นเถอะ” ชื่อหม่ารุ่มบอกเสียงเรียบ เหมือนคิดอะไรอยู่ในใจ
ตลอดเวลา เขาไม่พูด แต่ไม่ได้หมายความว่าจะไม่สนใจคนอื่น มีคนมาหา

เขาก็ปฏิบัติด้วยตามมารยาท ขนาดไทเฮาควบคุมเขาด้วยยาเขายังไม่
ว่าอะไร

“กระหม่อมไม่กล้าลุกขึ้นพะยะค่ะ เพราะหงเอ๋อร์ลูกสาวของ
กระหม่อมก่อความผิดร้ายแรงเอาไว้” ได้เท้าเว่ยกัมหน้างุด

“นางไม่ใช่คนทำร้ายเฟิงเอ๋อร์ นางไม่ได้ผิดตรงไหน ช่างเถอะ” ซือหม่า
รู่ยกกล่าวอย่างอ่อนล้า ทว่าดวงตาไม่ยอมละไปจากกระดานบนโต๊ะแม้แต่น้อย
เขาเฝ้าแต่มองกระดานแผ่นนั้นจนมันแทบมีชีวิตขึ้นมาอยู่แล้ว มอง
อย่างไรก็เหมือนเห็นรอยยิ้มบาง ๆ ของมู่หรงเฟิง “อาการบาดเจ็บของ
นางเป็นอย่างไรบ้าง”

“พระสนมสี่ให้เสี่ยวอูที่เป็นสาวใช้ประจำตัวมาใส่ยาให้ทุกวัน ตอน
นี้ดีขึ้นมากแล้วพะยะค่ะ” ได้เท้าเว่ยเองก็งุนงงสงสัย หงอวี่ถูกข่วนหลังมือ
เป็นแผลเล็กน้อยเดียว ทำไมถึงเจ็บปวดทรมานเหมือนจะตายเสียให้ได้
จากนั้นก็เฝ้าแต่พรั่นพรูดว่าจะไม่ทำผิดอีกแล้ว เพราะนอกจากทำร้ายคน
อื่น ยังทำร้ายตนเองด้วย

ส่วนทำผิดอย่างไรนั้น บุตรสาวไม่ยอมบอก เฝ้าแต่กัดฟันรับความ
เจ็บปวดอย่างทรมาน ไทเฮาเห็นแก่ที่นางเป็นพี่น้องกับท่านหญิงอวี่นุ้ย
จึงยอมให้นางกลับมารักษาตัวที่บ้าน ไม่เช่นนั้นป่านี้นี้คงได้เข้าไปอยู่ใน
หลอสำนักตนอันแสนหนาวเหน็บกับซือหม่าเจียงและสนมหลวงที่โดนถอด
ออกจากตำแหน่งไปแล้ว

ได้เท้าเว่ยนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะทอดเสียงให้มุนวูล พุดขึ้นอย่าง
ระมัดระวัง “กระหม่อมมีเพื่อนสนิทอยู่คนหนึ่ง ที่บ้านเขามีบุตรสาว อุบัติสย
เรียบร้อยอ่อนโยน หน้าตาก็คล้ายคลึงกับพระชายาองค์ชายสี่อยู่หลาย

ส่วน พอนำความไปทูลฝ่าบาท ฝ่าบาททรงเห็นว่าดี รับสั่งให้กระหม่อมพาตัวมาให้องค์ชายสีดูพะยะค่ะ”

ซือหม่ารู่ยหันไปมองชายสูงวัย แล้วแค้นเสียงขึ้นจุกเบา ๆ “ต่อให้เหมือนกันราวกับพิมพ์เดียวกันแล้วอย่างไร”

“เอ่อ...” ได้เท้าเว่ยอีกอักอย่างประหม่า ก่อนจะมองออกไปนอกประตู แล้วเรียกเบา ๆ “แม่นางเมิ่ง เข้ามาคารวะองค์ชายสีสิ”

ไปหมิ่นมองไปทางประตูด้วยความอยากรู้ แล้วเห็นผู้หญิงในวัยแรกแย้มเดินเข้ามาข้างใน ดูแล้วไม่น่าจะเกินยี่สิบปี หน้าตางดงามหมดจด คิ้วเข้ม ตาโต กิริยาท่าทางเรียบร้อยอ่อนหวานน่าเข้าไปสนิทสนมด้วย ผู้หญิงคนนั้นย่อกายคำนับองค์ชายสีพลางเอ่ยเบา ๆ “เมิ่งห้วนลู่คารวะองค์ชายสี”

ซือหม่ารู่ยพูดด้วยน้ำเสียงเฉยเมยและใบหน้าเย็นชา ทั้งที่ยังไม่ได้เหลียวตามองด้วยซ้ำ “ไม่เห็นมีตรงไหนคล้ายสักนิด มาทางไหนกลับไปทางนั้นเถอะ แม้เฟิงเอ๋อร์จะจิตใจดี แต่ถ้ากลับมาเห็นว่ามียศสตรีอื่นอยู่ข้างกายซ้ำ นางจะโมโหเอาได้”

“องค์ชายสี บิดามารดาของเมิ่งห้วนลู่ยกนางให้องค์ชายแล้ว ฝ่าบาทก็ทรงอนุญาตแล้ว หากส่งตัวกลับไป น่ากลัวว่าจะไม่เหมาะสมพะยะค่ะ” ได้เท้าเว่ยท้วงอย่างลั้งเล

ซือหม่ารู่ยยังคงตอบเนือย ๆ เหมือนเดิม “กลับไปทูลเสด็จพ่อของข้าว่า หากยังบังคับกันอีก ข้าจะไม่ใจเย็นแบบนี้แล้ว ส่วนแม่นางคนนี้ บิดามารดานางยกให้ข้าแล้วอย่างไร เสด็จพ่อทรงอนุญาตแล้วอย่างไร เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย? ถ้าซือหม่ารู่ยคนนี้ไม่พยักหน้าเห็นชอบเอง ใคร

จะว่าอย่างไรก็ไม่เป็นผลทั้งนั้น”

ได้เท่าเว่ยกั่มหน้าไม่พูดอะไร

เมิ่งหวนลู่คุกเข่าลงบนพื้น แหงนหน้าขึ้นพูดกับซือหม่ารู่ยเสียงเบา
ทว่าหนักแน่น “องค์ชายสี่ ชีวิตนี้ของหวนลู่ อยู่เป็นคนขององค์ชาย ตาย
ก็เป็นผีขององค์ชาย จะให้หวนลู่ทำงานเป็นวัวเป็นควายอยู่ในตำหนักนี้
ก็ได้ หากส่งหวนลู่กลับไป องค์ชายพระราชทานความตายให้หวนลู่เลย
ดีกว่า”

ซือหม่ารู่ยเบนสายตาคลับมาหากระดานบินโต๊ะ พลางสั่งอย่างไม่
สนใจโยติ “เยียนอวี่ ส่งตัวนางกลับไป นางอยากอยู่หรือตายก็เรื่องของ
นาง”

เมิ่งหวนลู่ชะงัก แล้วลุกพรวดขึ้นพุ่งตัวเอาศีรษะกระแทกขอบโต๊ะ
เลือดไหลอาบหน้าผากทันที ซือหม่ารู่ยไม่ทันป้องกัน ถ้วยน้ำชาบนโต๊ะ
ล้มตามแรงกระแทก ของเหลวหกออกมา บางส่วนหกรดกระดาน อักษร
บนนั้นละลายน้ำอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนเบื้องหน้าพลันดับมืด
รอยยิ้มของมู่หรงเฟิงเลือนหาย เหลือแต่คราบหมึกกระดำกระด่างบน
กระดาน

“ใส่หัวออกไป!” เขาตวาดลั่น

ไม่รู้ทำไม อยู่ดี ๆ ไปหมิ่นก้นน้ำตาไหล เหมือนแค่เห็นซือหม่ารู่ย
ใจสลาย เพราะความหวังเล็วเล็ก ๆ อันตรธานหายไป เธอก็เจ็บปวด
ตามเขาไปด้วย

เธออยากเข้าไปปลอบโยนผู้ชายคนนี้ รู้สึกราวกับว่าเขาเป็นคน
ที่เธอคุ้นเคยดี แต่พอเดินเข้าไปหา มือของเธอกลับทะลุร่างเขาเหมือน

เป็นอากาศ ทำอย่างไรก็สัมผัสเขา ปลอดภัยเขาไม่ได้ เธอรู้สึกหดหู่
อย่างบอกไม่ถูก

เฟิงเอ๋อร์คนนั้นก็เป็นอย่างนี้เหมือนกันหรือเปล่า บางทีนางอาจ
อยู่ใกล้ๆ แต่ทำได้แค่มองคนที่ตนเองรักเศร้าเสียใจโดยที่ช่วยอะไรไม่ได้
หัวใจของซือหม่ารุ่ยจะเจ็บปวดลึกแค่ไหนกันนะ จริงอยู่ว่าไม่มีใครรู้ว่า
เฟิงเอ๋อร์เป็นหรือตาย แต่ความหวังริบหรี่เหลือเกิน ในขณะที่เขายังมีชีวิต
อยู่ ต้องทนเห็นคนที่รักตายจากไปต่อหน้าต่อตาโดยที่ทำอะไรไม่ได้ เป็น
ความทรมานที่ไม่อาจบรรยายด้วยคำพูดจริงๆ!

“หวังเป่า ไปหอสำนักตนกับข้า ข้าจะไปดูองค์ชายรองกับนางหลิว”
ซือหม่ารุ่ยมองกระดานตรงหน้าอย่างตั้งใจ อักษรบนนั้นเลื่อนจนอ่านไม่
เป็นตัว ดูราวกับมู่หรงเฟิงได้จากเขาไป ทั้งไว้แต่เพียงความอาลัยอาวรณ์
ที่เปี่ยมล้นอยู่ในแววตา

เยียนอวี้กับซุนหลิวพาเมิ่งหวนสู่ที่บาดเจ็บออกไป เลือดยังไหลลง
มาจากแผลบนหน้าผากไม่หยุด ในตำนานก็มีหมอหลวง น่าจะช่วยจัดการ
ได้

ซุนหลิวไม่ชอบสตรีคนนี้อะเสียเลย ยังมีหน้ามาบอกว่าหน้าตา
เหมือนคุณหนู เหลวไหลทั้งเพ คนแบบนี้หรือจะเอามาเทียบกับคุณหนูได้
ต่อให้มีใบหน้าเหมือนกัน ก็ไม่มีทางให้ความรู้สึกเหมือนคุณหนูได้หรอก
ที่สำคัญนางก็แค่หน้าตาหมดยอดหน่อยเท่านั้นเอง

ได้ทำให้เว่ยเจเต็นตุ่มๆ ต่อมๆ ไม่กล้าค้าน เดิมทีเขาตั้งใจใช้วิธีนี้
ช่วยสนมหลิว เพราะถึงอย่างไรสนมหลิวก็เป็นแม่สามีของหงอวี ที่สำคัญ

ชื่อหมาเจียงยังพลอยติดร่างแหไปด้วย จากที่เคยเป็นองค์ชายรอง กุม
อำนาจทางชายแดน ต้องมาถูกกักตัวอยู่ในหอสำนึกตน เมื่อไม่มีลูกเขย
ประจำการ ชายแดนก็จะระส่ำระสาย แคว้นอุเหม็งนั้นจะยอมอยู่ใต้การ
ปกครองของอาณาจักรต้าซิงตลอดไปหรือ

หงอว์บอกว่า “ท่านพ่อ หาสตรีสักคนที่หน้าตาคล้ายผู้หญิงแล้ว
ส่งตัวไปตำหนักองค์ชายสี่ ไม่นานอาจพอประกอบสถานการณ์จนผ่าน
ช่วงนี้ไปได้ ถึงอย่างไรน้องอว้นอยู่ก็ยังไม่อยู่ ลูกไม่เป็นไรหรอกเจ้าคะ แต่
ลูกเขยท่านสี่ที่น่าเป็นห่วง”

ดังนั้นเขาจึงเริ่มตามหา ประจวบเหมาะกับผู้บุตรสาวของเพื่อนสนิท
ถึงวัยออกเรือนแล้วยังไม่มีคู่หมั้น แถมสหายคนนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับ
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เขาจึงรีบพานางไปเข้าเฝ้ากับฮ่องเต้ ซึ่งได้ทรงตอบ
กลับมาว่า “ลองไปถามรุษเอ๋อร์ดูว่าเห็นชอบหรือไม่ หากเขาเห็นชอบ ก็
ส่งนางเข้าตำหนัก แต่หากเขาไม่ยอมก็อย่าไปทำให้เขาชุ่นเคือง”

เขาบิดเบือนรับสั่งว่าฮ่องเต้ทรงเห็นชอบแล้ว โชคร้ายที่เมิ่งห้วนลู่
เองก็ใจเด็ด เรื่องเลยลุกลามไปกันใหญ่ จนเขาไม่รู้จักจัดการอย่างไรดี
คิดไปคิดมามีแต่ต้องแอบหนีกลับไปเงิบๆ ส่วนบุตรสาวตระกูลเมิ่งคน
นั้น เชื่อว่าคนในตำหนักองค์ชายสี่คงไม่ทำอะไรนาง ติดอยู่ตรงเขาที่เป็น
พ่อสื่อจะไปอธิบายให้ตระกูลเมิ่งฟังอย่างไรดี

ไปหมิ่นไม่รู้ว่่าหอสำนึกตนคือที่แบบไหน และองค์ชายรองกับ
นางหลิวเป็นใคร ด้วยความอยากรู้ทำให้นางตามชื่อหมารู่กับหวังเป่า
ไปอย่างอดใจไม่อยู่

ว่าไปก็ประหลาดจริง ๆ นางไม่เคยมาเยือนวังหลวงแห่งนี้แน่นอน

แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกคุ้นตากับบางสถานที่อย่างน่าประหลาด โดยเฉพาะเมื่อเดินผ่านตำหนักหลังหนึ่ง แล้วได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกุ้ยฮวาโรยออกมา เสียงขลุ่ยปลิ้นดังขึ้นในสมอง เสียงขลุ่ยสูงๆ ต่ำๆ ฟังรึหนู คำคินกดูไบไม้ร่วงอันเจียบสงบ รอยยิ้มอ่อนโยน ภาพเหล่านี้ผ่านเข้ามาในสมองภาพแล้วภาพเล่า

เสียงถอนหายใจของซือหม่ารู่ยดังขึ้นเบาๆ “ดอกกุ้ยฮวาของตำหนักเสด็จอายังบานสวยเหมือนเดิม ไม่รู้ว่าตอนนี้เสด็จอาเป็นอย่างไรบ้าง หากทราบว่าเฟิงเอ๋อร์หายตัวไป คงจะเสียใจไม่น้อยไปกว่าข้า ยิ่งถ้าได้ทราบว่าข้าปล่อยให้เฟิงเอ๋อร์หายไปต่อหน้าต่อตา น่ากลัวว่า...” เขายิ้มเจื่อน ทำไมเขาจะไม่อยากออกไปตามหาหมู่หรงเฟิง แต่ยาที่เสด็จยาสั่งให้สนมลิ้ใช้กับเขารุนแรงนัก ขนาดร่างกายคนฝึกวรยุทธ์เช่นเขายังต่อต้านไม่ได้

“ได้ส่งข่าวไปทูลเสด็จอาเรื่องที่เฟิงเอ๋อร์หายตัวไปหรือยัง” ชายหนุ่มถามคนสนิทด้วยน้ำเสียงเนือยๆ

หวังเป่าส่ายหน้า ตอบเสียงเบา “นับตั้งแต่พระชายาหายตัวไป วังหลวงก็ยุ่งวุ่นวายไปหมด ตอนนี้เรื่องต่างๆ ยังไม่เข้าที่เข้าทาง จึงยังไม่มีเวลาส่งข่าวไปทูลรู่ยชินอ้องพะยะคะ”

“เสด็จอาไม่ทราบก็ดีเหมือนกัน” ซือหม่ารู่ยพูดเสียงแผ่วเบา มองดอกกุ้ยฮวาที่บานสะพรั่งไปทั้งต้นอย่างเหม่อลอย

ความจริงมีอยู่เรื่องหนึ่งที่เขารู้ดีกว่าใครทั้งนั้น ม้าที่บาดเจ็บวิ่งเตลิดไม่เลือกทาง ขนาดกำแพงสูงตระหง่านของวังหลวงยังขวางมันไว้ไม่ได้ มันวิ่งไปถึงหน้าผาสูงลิ่ว แล้วพลัดตกลงไปยังแม่น้ำเซียวกรากด้านล่าง ไม่มี

สัปดาห์เวลาภาครัก

ทางเลยที่คนจะรอดชีวิต

ไม่มีความหวังแม้แต่ร้อยละหนึ่งว่าเฟิงเออร์จะยังมีชีวิตอยู่ เขาก็แค่กดดันนาการเพื่อฝันที่ขนาดตนเองยังไม่เชื่อ

เมื่อหัวใจตายด้าน ผลจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญอีกต่อไป เฟิงเออร์มีชีวิตอยู่ข้างกายเขาชั่ววันจันทร์ ในเมื่อเฟิงเออร์ตายไปแล้ว เขาก็เหลือแต่เพียงเปลือกกายที่ยังมีลมหายใจเท่านั้น

ในหอสำนักตน วัชพีขึ้นสูงรกเรือ บรรยายภาควังเวง

ชื่อหมาเจียงยืนอยู่หน้าห้องโถง ดูโหมกว่าหลายวันก่อนไม่นาน สีน้าหม่นหมอง หนาวเครารุงรัง ผมยุ่งเป็นกระเซิง ทำทางไม่สนใจโยติสภาพของตนเอง

ชื่อหมาว่ายยิ้มบาง รอยยิ้มของเขาจืดจางและเศร้าสร้อย ยาวของสนมลีร้ายกาจจริง ๆ เดินแค่คนเดียว จากนั้นขึ้นรถม้า แค่นี้ก็ทำให้ตาลายวิงเวียน แน่นหน้าอกซะแล้ว

“บัดนี้พี่รองได้ฝึกฝนการสำรวจมกายใจแล้วสินะ”

ชื่อหมาเจียงหันไปมองตามเสียง แล้วเห็นว่าเป็นชื่อหมาว่าย นับเป็นคนแรกที่มาเยี่ยมเขาหลังจากเข้ามาอยู่ในหอสำนักตน และคงเป็นคนเดียวด้วย ประโยคแรกที่เขาโผล่ออกมาคือ “มูหรงเฟิงเป็นอย่างไรบ้าง”

อีกฝ่ายชะงัก ก่อนจะยิ้ม แล้วตอบเสียงเรียบ “เจ้าอยากให้นางเป็นอย่างไรเล่า”

ชื่อหมาเจียงนิ่งอึ้ง คำตอบที่หัวใจล้มมาโดยตลอดมาถึงจนได้ ความจริงเขาน่าจะรู้ผลตั้งแต่เห็นม้าตัวนั้นวิ่งเตลิดอย่างคลุ้มคลั่งแล้ว

ไปหมิ่นขมวดคิ้ว ทำไมเธอถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกับชื่อ ‘มู่หรงเฟิง’ ขนาดนี้นักนะ ที่แท้ชื่อเต็มของเฟิงเออร์คือมู่หรงเฟิงนี่เอง ทำไมผู้ชายท่าทางหมดอาลัยตายอยากคนนี้ก็พูดถึงนางเหมือนกันล่ะ

“ข้ารู้ว่าเจ้าเจ็บ แต่เจ้ารู้ไหมว่าข้าก็เจ็บเช่นกัน!” ชื่อหม่าเจียงเอ๋อเสียงขริ้ม “ตอนนั้นข้าจับแม่ของมู่หรงเป็นตัวประกันด้วยตนเอง และท่านแม่ของข้าก็เป็นคนผลักรางไปสู่ความตายเองกับมือ พวกนางสองคนล้วนเป็นคนสำคัญที่สุดของข้า ข้าควรระบายนความโกรธแค้นนี้อย่างไรดี”

ชื่อหม่ารู่ยืมเยาะ “ชื่อหม่าเจียง เข้าใจอะไรผิดหรือไม่ เฟิงเออร์เป็นคนสำคัญที่สุดของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร! หากสำคัญจริง เหตุใดตอนนั้นเจ้าถึงต้องเอามีดจ่อคอนาง!”

ชื่อหม่าเจียงมองไปข้างหน้า ใบไม้ส่ายไหวอยู่ในสายลม ฤดูใบไม้ร่วงอ้างว้างเกินกว่าจะปกปิดได้ เขายืมเจียน ไม่พูดอะไรอยู่นาน ผ่านไปพักใหญ่ จนชื่อหม่ารู่ยืมึกว่าพี่ชายจะไม่พูดแล้ว เขาถึงได้เอ่ยขึ้น “นึกว่ามีแต่เจ้าที่รักนางหรือ ข้าเองก็เคยนึกว่านอกจากหงอวีแล้ว ข้าจะไม่รักสตรีอื่นอีก แต่ตอนที่ได้เห็นนางครั้งแรก หัวใจข้าแหล่ขึ้นอย่างบอกไม่ถูก เป็นความรู้สึกที่ข้าไม่เคยรู้สึกจากหงอวีมาก่อน หงอวีเป็นสตรีสุขุมล้ำวม คิดอ่านละเอียดรอบคอบ ช่วยข้าได้หลายต่อหลายอย่าง แม้ตอนที่แต่งงานกับนาง ข้ากับเสด็จแม่จะคิดถึงผลประโยชน์นี้สำคัญ แต่นางก็เป็นสตรีที่ดีมากจริง ๆ และข้าก็ไม่เคยทำผิดต่อนาง ส่วนมู่หรงเฟิง นางดูบริสุทธิ์ ใสซื่อ สง่างาม และสงบนิ่ง ทำให้ข้ารู้สึกอยากปกป้องนาง ไม่ให้นางต้องพบเจอภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น จริงอยู่ ตอนนั้นข้าใช้มีดจ่อคอนาง แต่ถ้าข้ารู้ล่วงหน้าว่าท่านแม่จะทำเรื่องแบบนั้น ข้ายอมใช้มีดจ่อคอ

ท่านแม่ดีกว่า อันที่จริงข้าทำร้ายนางก็เหมือนทำร้ายตนเอง แต่ท่านแม่อยู่ตรงหน้าข้า เพื่อปกป้องท่านแม่ ข้าจึงต้องเลือกแม่นางมู่หรงที่พวกเจ้าให้ความสำคัญที่สุด อีกอย่างข้าก็มั่นใจได้ว่าแม่นางมู่หรงตกอยู่ในมือข้าจะปลอดภัยไม่เป็นอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น”

“หากเป็นอย่างที่เจ้าว่าจริง เจ้าคงไม่ทำให้ลำคอของเฟิงเออร์เป็นแผลหรอก” น้องชายย้อนเสียงเบา

ซือหม่าเจียงหลับตาลง จากนั้นน้ำตากก็ไหลออกมาทางหางตา

ซือหม่ารู่ยีนมองพี่ชายเงิบๆ ตอนนี้มู่หรงเฟิงไม่รู้เป็นหรือตาย เขาไม่มีแม่แต่อาภรณ์จะโหมอีกฝ่าย เพียงแค่นี้ไม่ถึงว่าคนคนนี้จะรักมู่หรงเฟิงเช่นกัน

ซือหม่าเจียงแค้นยี้ม “ข้าเองก็รู้ว่าม้าที่ใช้ในวังหลวงถูกเลือกเฟ้นมาอย่างดี มันถูกแทงจนวิ่งเตลิดแบบนั้น น่ากลัวว่า...นาง...คงตายตั้งแต่ถูกกระแทกในรถม้าแล้ว ต่อให้ช่วยกลับมาได้ ทว่าศีรษะได้รับบาดเจ็บอย่างเบาคือสมองเลอะเลือน อย่างหนักคือถึงแก่ชีวิต ข้าหวังเพียงแคให้นางจากไปโดยไม่เจ็บปวด”

“ตอนนี้นางอยู่ไม่เห็นคน ตายไม่เห็นศพ” ซือหม่ารู่ยิตอบเรียบๆ ความเจ็บปวดทรมานในน้ำเสียงแปรเปลี่ยนเป็นความดื้อนชา “ส่วนนางอยู่ที่ไหน คงมีแต่ตัวนางเองที่รู้”

ซือหม่าเจียงหันไปมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ “ทำไมถึงบอกว่าอยู่ก็ไม่เห็นคน ตายก็ไม่เห็นศพเล่า ที่นี่คือวังหลวง มีด่านคุ้มกันแน่นหนาทำไมถึงขวางม้าเอาไว้ไม่ได้? หรือว่ายังหานางไม่พบ?”

น้องชายยิ้มอย่างเย็นชา “หากนางอยู่ในวังหลวงก็ดี แต่นี่ม้ามันวิ่ง

เตลิดออกไปนอกวังจนถึงหน้าผาที่อยู่ด้านหลัง เชื่อว่าเจ้าก็คงรู้ว่าหน้าผา
นั้นลึกแค่ไหน รถม้าพลัดตกจากหน้าผาลงไปในแม่น้ำด้านล่าง เพราะ
อย่างนี้เลยอยู่ก็ไม่เห็นคน ตายก็ไม่เห็นศพ ตรงตามที่เจ้าต้องการเลย
ไม่ใช่หรือ”

คนฟังยืนตัวแข็งทื่อด้วยความตกตะลึง เขารู้ว่ามู่หรงเฟิงมีโอกาสรอดน้อย แต่ไม่นึกว่าเหตุการณ์จะออกมาในรูปแบบนี้

สองพี่น้องต่างคนต่างเจ็บ ลู่ ๆ ซือหม่าเจียงก็ถลอกแขนเสื้อขึ้น
ใช้มีดสั้นที่พกติดตัวกรีดลงบนท่อนแขนโดยแรง เลือดไหลทะลักออกมา
ทันที ซือหม่ารุ่ยเห็นชัดว่าแขนอีกฝ่ายเต็มไปด้วยรอยแผล มีทั้งที่ยังไม่
ตกสะเก็ดและทั้งที่ตกสะเก็ดแล้ว ดูน่ากลัวอย่างยิ่ง

“ข้าจะชดใช้ให้นาง และจะชดใช้ทีละนิด เลือดหนึ่งหยดที่ข้าทำร้าย
นาง ข้าชดใช้ด้วยแผลหนึ่งแผล ชีวิตนางต้องจบลงเพราะข้า ข้าก็จะชดใช้
นางด้วยชีวิตของตนเอง! ซือหม่ารุ่ย เจ้าโชคดีมากที่ได้พบและครองคู่
กับสตรีอย่างมู่หรงเฟิง ขณะที่ข้าทำได้แค่เก็บความรักที่มีต่อนางไว้ในใจ
เงียบ ๆ สำหรับข้า ตอนนี้แค่ได้ทำร้ายตนเองเพื่อนาง ข้าก็มีความสุขแล้ว”
ซือหม่าเจียงเก็บมีด อมยิ้มมองท้องฟ้าที่ค่อย ๆ มีดลที่ละน้อย แล้วพูด
ต่อไปโดยไม่มองน้องชาย “ในที่สุดข้าก็สามารถคิดถึงนางได้เหมือนอย่าง
เจ้า ไม่ต้องตะขิดตะขวงใจและเกรงใจเจ้าอีกต่อไป ข้าต้องมีความสุขแน่นอน
อยู่แล้ว”

“บางทีตอนนั้นเจ้าอาจรู้สึกเช่นนี้กับหงอว์กระมัง” ซือหม่ารุ่ยพูด
อย่างเฉยชา แต่หัวใจเจ็บแปลบ เขาทำอะไรเพื่อมู่หรงเฟิงได้บ้าง เห็นนาง
จากไปต่อหน้าต่อตา แต่ตอนนั้นกลับช่วยนางไม่ได้ หากสามารถใช้ความ

เจ็บปวดในชาตินี้ตอบแทนความอ่อนโยนของนางได้ ก็คุ้มค่าแล้วที่เขาต้องเจ็บปวด

ชื่อหมาเจ็ยมองต้นไม้ใบหญ้าตรงหน้าโดยไม่สนใจคราบเลือดบนแขน พร้อมกล่าวเนิบๆ “เรื่องหงอวีในตอนนั้น เป็นเพราะความทะเยอทะยานของท่านแม่ นางไม่อยากจะเข้าโดนดูถูกดูแคลนไปชั่วชีวิต แต่เข้าเป็นองค์ชายที่เสด็จพ่อไม่ให้ความสำคัญ จะหาสตรีที่มีอำนาจเกื้อหนุนตนเองมาแต่งงานด้วยได้อย่างไร ดังนั้นท่านแม่จึงเลือกหงอวี ประการแรกเป็นเพราะหงอวีไม่ใช่ลูกภรรยาเอก เสด็จย่าไม่พอพระทัยนักที่นางจะแต่งงานกับชื่อหมาเจ็ญ ประการที่สอง นางพอจะมีสายสัมพันธ์กับฮองเฮาอยู่บ้าง ท่านแม่จึงเลือกนาง แล้ววางแผนที่จะขึ้นให้นางค่อยๆ เข้ามาติดกับ ความจริงหงอวีก็เป็นสตรีที่มีความทะเยอทะยานคนหนึ่ง การเกิดเป็นลูกอนุทำให้นางน้อยเนื้อต่ำใจ หวังว่าสักวันตนเองจะได้ดิบได้ดี ชื่อหมาเจ็ญมีนิสัยอ่อนโยนเกินไป ไม่เหมาะกับชีวิตในวังหลวงที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี ดังนั้นนางจึงเลือกข้า เรียกว่าเติมพันด้วยทุกอย่างที่มีก็ได้ พวกเรามาลงเอยกันเพราะต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์แต่แรกแล้ว หากไม่เพราะตอนนั้นเสด็จย่าเจรจากับนางเป็นการลับ ให้นางไปจากชื่อหมาเจ็ญซะ นางก็ไม่เปลี่ยนใจมาหาข้าเร็วขนาดนั้นหรอก ชีวิตคนไม่แน่นอน ทุกอย่างขึ้นอยู่กับฟ้าลิขิตเท่านั้น”

ชื่อหมาเจ็ญไม่เอ่ยอะไร เขาเองก็รู้ว่าเสด็จย่าไม่เห็นด้วยเรื่องของชื่อหมาเจ็ญกับหงอวีจริงๆ และหวังให้ชื่อหมาเจ็ญเลือกอวีนอยู่แทนมาโดยตลอด เสียดยที่สองคนนั้นไม่ได้มีใจให้กัน เจอกันแต่ครั้งก็พุดคุยกันเหมือนเป็นพี่น้องแท้ๆ ไม่ได้รักกันแบบชายหญิง

“สำหรับข้า หงอวีเป็นเหมือนคนในครอบครัวอย่างท่านแม่หรือพี่ๆ น้องๆ คนอื่น แต่แม่นางมู่หรงไม่ใช่ นางเป็นความทรงจำที่ข้าได้แต่มอง สัมผัสไม่ได้ มาอยู่ที่นี้ก็เงียบสงบดีเหมือนกัน ข้าจะได้ค่อยๆ รำลึกถึงเรื่องราวต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่นางมู่หรง อย่างน้อยเวลานี้ก็นึกขึ้นมาได้ว่าตอนนางล้มป่วยคนที่เป็นห่วงนางที่สุดคือข้า ไม่ใช่เจ้า เพราะเวลานั้นเจ้ายังอยู่ในเรือนยวียเจียว ขณะที่ข้าสั่งให้คนนำจดหมายไปบอกหงอวีให้นายมารักษาอาการแม่นางมู่หรง นางถึงแค่ลั้วคลาดมาได้ คิดๆ ดูแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ข้าดีใจมากที่สุดทีเดียว” คนพูดยิ้มน้อยๆ ด้วยสีหน้าสงบสุข ดูแตกต่างไปจากเมื่อก่อน

“ตอนนี้ไม่ว่านางอยู่ที่ไหน พวกเราก็ทำได้แค่มอง เอื้อมมือไปหานางไม่ได้อีกแล้ว” ซื่อหม่ารู่ยแค้นยี้ม เหม่อมองท้องฟ้า น้ำตาไหลลงมาเงียบๆ

ซื่อหม่าเจียงยืนเหม่อ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

“เสี่ยวหมิ่น ไท่คัพท์” เสียงพีสะไ่ด่งขึ้น ไปหมิ่นรู้สึกเหมือนร่างกายถูกอะไรบางอย่างกระชากกลับมาอย่างรุนแรง พอลืมตาขึ้นมาก็พบว่าท้องฟ้าสว่างจ้าแล้ว พีสะไ่ยัดไท่คัพท์ที่ใส่มือเธอพลางว่า “หัวหน้าคนใหม่ของเธอไท่. มาตั้งหลายรอบแล้ว ฉันปลูกเธอตั้งนานกว่าจะยอมตื่นหึๆ น่ากลัวว่าจะชวนเธอออกไปเที่ยวอีกแล้ว เห็นทีพอพ่อแม่กลับมาต้องเชิญเขามาบ้านหน่อยแล้วมั้ง”

ไปหมิ่นขมวดคิ้ว ตัวนจิ้อซานคนนี้น่ารำคาญอยู่เหมือนกัน

เธอนั่งเอามือเท้าคางมองชายหนุ่ม รู้สึกอับจนหนทางอย่างบอก

ไม่ถูก ทำไมคนคนนี้ถึงได้ชอบเธอกันนะ แต่เธอไม่อยากชอบเขาเลย
แม้แต่คนเดียวเนี่ย

“แฟร์กับผมหน่อยได้ไหม อย่าเอาแต่มองหน้าผมแล้วเหม่อลอยสิ
ทำอย่างกับว่าผมไม่มีตัวตนอย่างนั้นแหละ” เวลาอยู่กับเธอตัวนจิอซาน
เหมือนไม่รู้จำคำว่าโมโห มักจะยิ้มแยมอยู่เสมอ

เธอพยายามยิ้มตอบอย่างอ่อนโยนที่สุดโดยไม่ได้พูดอะไร

“ท่าทางคุณเหมือนมีเรื่องในใจ เห็นเป็นแบบนี้ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกแล้ว มีอะไรหรือเปล่า ผมพอช่วยได้ไหม” ตัวนจิอซานมองผู้หญิงตรงหน้า
ทั้งที่ไม่ใช่สาวน้อยวัยแรกแยมแล้ว แต่กลับยังดูใสซื่อน่ารักแบบเด็กสาว
ในขณะที่เดียวกันก็มีความเคร่งขรึมและความอ่อนโยนแบบผู้ใหญ่
เธอมีบุคลิกผสมผสานที่ขัดแย้งกันสุดขีด แต่ก็ลงตัวได้อย่างน่าประหลาด

“ฉันกำลังคิดว่าชาติก่อนของฉันเป็นยังไง” ไปหมิ่นตอบเนือยๆ

“ชาติก่อน? มีผมอยู่ด้วยหรือเปล่า” เขาถามซ้ำๆ “ถ้านึกไม่ออก
ก็สนใจแค่ชาตินี้พอ ชาติก่อนจะรักจะแค้นแค่ไหนก็กลับไปไม่ได้แล้ว จะ
คิดให้เหนื่อยเปล่าไปทำไม”

“ฉันก็แค่คิดว่าชาติก่อนของตัวเองเป็นยังไงเท่านั้นแหละ คุณคิด
ไปถึงไหนแล้วเนี่ย” ไปหมิ่นยิ้มน้อยๆ แล้วพูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ “ชาติก่อน
คือเมื่อกี่ปีที่แล้ว ฉันมีชีวิตอยู่ในยุคโบราณหรือเปล่า แล้วเกิดอะไรขึ้น
บ้าง”

“ไม่ว่าผ่านไปกี่ปี อีกหลายสิบปี นี่อาจกลายเป็นความทรงจำ
ชาติก่อนของคุณก็ได้ แล้วผมก็จะเป็นคนที่คุณคิดถึง ไม่ว่าตอนนั้น
คุณอาจนั่งเฝ้าค้างพูดกับผมว่า ‘ฉันกำลังคิดว่าชาติก่อนของฉันเป็นยังไง’”

ตัวนจิอซานยืมแหม่อย่างอารมณ์ดี เขาไม่ได้นั่งคุยกับผู้หญิงสักคนสบาย ๆ แบบนี้มานานแล้ว ไปหมิ่นเป็นผู้หญิงเรียบง่าย ไม่มีความคิดซับซ้อน อยู่ด้วยแล้วสบายใจ

ไปหมิ่นยืมอย่างจนใจ ว่าไปแล้วก็แปลกเหลือเกิน มีผู้ชายที่สมบูรณ์แบบขนาดนั้นนั่งอยู่ตรงหน้า แต่เธอกลับไม่รู้สึกรู้สึใจเด่นเลยสักนิด

“สองวันที่ผ่านมาสนุกไหม” ต่งเว่ยเว่ยชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ พลังยืมอย่างมีเลศนัย “เห็นพี่สะใภ้เล่าว่าเธอใช้เวลากับหนุ่มหล่อบางคนสองวันเต็ม ๆ เลยนี่ หึ ๆ คีบหน้าเร็วเหลือเกิน เมื่อวานพอกลับถึงบ้านฉันโทรไปหา เธอก็ดันไม่อยู่บ้าน”

กล่อมเนื้อมนไบหน้าของไปหมิ่นกระตุกเล็กน้อยพอให้เห็นว่ายืมแล้วไม่สนใจเพื่อนสนิทอีก

“พวกได้แฟนแล้วสิมเพื่อน” ต่งเว่ยเว่ยแสร้งทำท่าไม่พอใจ “พอมีหนุ่มหล่อมาตามจีบก็ไม่สนใจฉันเลยนะ แต่ฉันขอเตือนอะไรไว้อย่างหนุ่มหล่อระดับเขาสตอร์รี่อะแน่นอน ระวังพวกปีศาจจิ้งจอกหน้าเก่าหน้าใหม่โผล่มาทักทายให้ดีแล้วกัน”

“หึ ๆ” ไปหมิ่นหัวเราะแห้ง ๆ แล้วหันไปพูดกับอีกฝ่ายอย่างที่เล่นที่จริง “ถ้าเธอเป็นปีศาจจิ้งจอก ต้องอยู่ระดับต่าจี¹ แน่นอน”

¹ ต่าจีเป็นสมของโจวอ๋อง ในปลายราชวงศ์ซาง เชื่อว่ามีปีศาจจิ้งจอกเก้าหางสิงร่างของนาง

“น่าเสียดายที่ตานั่นเป็นหนุ่มเจ็ดจำ ไม่ใช้ใจตัวเอง ไม่อย่างนั้นฉัน
จะลองยั่วเล่นดู” ต่งเว่ยเว่ยหัวเราะคิกคักอย่างไม่คิดมาก

ไปหมิ่นหัวเราะตามอย่างอดไม่อยู่

“คุณอะไรกันถึงได้หัวเราะขนาดนี้ เล่าให้ผมฟังบ้างสิ” ไม่รู้ว่าตัวน
จิอซานโผล่มาจากไหน เขามองหญิงสาวสองคนที่หัวเราะอย่างสดใสราว
กับแสงอาทิตย์ แล้วนั่งลงข้างไปหมิ่น ผู้ชายคนนี้ไม่คิดจะเก็บอะไรเลย
ชอบก็คือชอบ และแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา

“นี่ ตัวนจิอซาน ตอนนี้เป็นเวลาเลิกงานแล้วนะคะ เพื่อนซี้กำลัง
คุยกัน คุณก็โผล่ออกมากะทันหัน มันยังงั้นคะเนี่ย” ต่งเว่ยเว่ยแสร้งตำหนิ
อย่างไม่พอใจ “เสาร์อาทิตย์คุณก็ได้ไปครองทั้งสองวันแล้ว นี่วันทำงาน
ยังไม่ยอมปล่อยอีกหรือ”

ไปหมิ่นมองใบหน้าประดับรอยยิ้มสว่างใสราวกับแสงอาทิตย์
ของชายหนุ่ม แล้วนึกถึงเรื่องที่คุยกันเมื่อครู่ขึ้นมา ใจตัวเองที่เห็นในละคร
โทรทัศน์ไม่ใช่แบบนี้เลย ถ้าตัวนจิอซานเป็นใจตัวเอง ส่วนต่งเว่ยเว่ยเป็น
ตัวจี๋จริง คงสนุกกันยกใหญ่ แต่คิดเธอก็หัวเราะออกมาอย่างควบคุมไม่
อยู่ ยิ่งหัวเราะยิ่งดูเจ็ดจำ ทำเอาหนุ่มสาวอีกสองคนที่เหลือพากันมอง
เธอแบบงง ๆ

“ไปหมิ่น เธอทำอะไรของเธอเนี่ย ฉันไม่เข้าใจ” เพื่อนสนิทพูดด้วย
สีหน้าจริงจัง

ไปหมิ่นชะเงี้ยวตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย กลืนหัวเราะอย่างยากเย็น แล้ว
กระซิบเสียงเบา “ฉันกำลังคิดว่าถ้าเขาเป็นใจตัวเอง ส่วนเธอเป็นตัวจี๋ แผ่น
ดินคงได้ไกลาหลกันใหญ่ ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วล่ะว่า ‘ผู้หญิงคือบ่อเกิดแห่ง

หายนะ’ หมายความว่ายังไง! ฮ่า ๆ กลัวแต่ว่า...”

“อยากตายหรือไงหา!” ต่งเว่ยเว่ยแสวงงแงมือขึ้นตี แต่ก็อดเข้าไปด้วยไม่ได้ จากนั้นก็ตบมุกตาม “โอเค ไว้วันไหนเธอไม่ต้องการเขาแล้ว ฉันจะถือเสียว่าเขาเป็นโจว์อ๋อง ลองยั่วยวนดูแล้วกันว่าจะตกมาเป็นแฟนได้ไหม”

ไปหมิ่นพักษ์หน้าพลางหัวเราะร่วน

ตัวนจ๊อซานมองสองสาวหัวเราะอย่างเบิกบาน รู้สึกอารมณ์ดีตามไปด้วย เขารู้สึกว่าเขาโชคดีที่ได้พบไปหมิ่น ผู้หญิงที่น่ารัก ไร้การปรุงแต่งแบบนี้ ใช่ว่าอยากพบก็จะพบได้ง่ายๆ เธออาจเป็นผู้หญิงธรรมดาๆ ไม่ได้สวยจนชวนตะลึง แต่ก็ดีในตนเองจนเกินพอ

ณ ตำนันกองค้ขายสี่ สนมลีลค่อยๆ เดินเข้ามา เห็นชื้อหม่ารู่ยั้งซึ่มก็รู้สึกปวดใจเหลือเกิน ทำไมบุรุษผู้นี้ถึงได้อดทนต่อสิ่งที่เกิดขึ้น มีเพียงนางที่รู้ ชื้อหม่ารู่ยมีวรยุทธ์ยอดเยี่ยม แต่ด้วยคำสั่งของผู้เป็นย่า ทำให้เขาถูกวางยาในช่วงที่หัวใจกำลังร้อนรน ผิดกับที่ทุกคนคาดไว้ เขาไม่โมโหไม่โวยวาย เรียกว่าไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ด้วยซ้ำ ต่อให้กินอาหารไม่ลงก็ยังไม่กลืนข้าวลงคอทุกคำ ตอนกลางคืนเขามองตาหลับไม่ลงได้แต่นอนลืมตาจนฟ้าสาง เป็นแบบนี้วันแล้ววันเล่าจนใบหน้าชูปบอดริดโรย นั่นเป็นเพราะเขามีความคิดอยากตาย!

การจากไปของมู่หองเฟิงทำให้ชื้อหม่ารู่ยกลายเป็นศพเดินได้ เขากำลังใช้วิธีธรรมดาให้ตนเองจากโลกนี้ไปเสียๆ เพื่อที่จะได้ไปอยู่เคียงข้างหญิงที่รักในอีกโลกหนึ่ง

“จะทรมาณตนเองไปทำไม ซื่อหม่ารู่ ถ้ามู่หรงเฟิงที่อยู่ในปรโลกรู้เข้า นางจะต้องไม่สบายใจแน่” สนมลีไม่รู้จะเกลี้ยกล่อมอย่างไรดี น่ากลัวว่าซื่อหม่ารู่ในตอนนี้อย่างไร คำพูดของใครก็ฟังไม่เข้าหูทั้งนั้น ในเมื่อเจ้าตัวอยากตาย แม้แต่เทพเซียนก็ช่วยเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้

“ข้าอยากรู้แล้วว่าตอนนี้ท่านเป็นอย่างไรบ้าง จะหนาว จะหิวหรือไม่” ชายหนุ่มนั่งอยู่ในห้องอันเงียบสงัด ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงมีแต่ความเฉยชาที่เกิดขึ้นเพราะไร้ทางแก้ไข “เทียบกับการเอาแต่รออยู่ที่นี้อย่างเปล่าประโยชน์ มิสู้ไปยังที่ที่นางไปดีกว่า จะได้ดูว่านางสุขสบายดีหรือไม่”

สนมลีส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ “ท่านนึกว่าท่านลงไปอยู่ในปรโลกแล้วจะได้เจอ มู่หรงเฟิงหรือ”

“นั่นเป็นที่เดียวที่ข้าจะพบนางได้” ซื่อหม่ารู่ตอบด้วยสีหน้าว่างเปล่า “ถ้าเจ้าจะใช้ยา ก็รีบใช้เร็วๆ เถอะ อย่ามายุ่งบนอยู่ตรงนี้เลย ข้าอยากอยู่คนเดียวเงียบๆ ไม่ว่าใครมาหาข้าก็รู้สิกฎการบนทวงทั้งนั้น”

สนมลีถอนหายใจเฮือก ความจริงตอนนี้จะใช้ยาควบคุมการเคลื่อนไหวของซื่อหม่ารู่หรือไม่ ล้วนไม่จำเป็นแล้ว

ชายหนุ่มไม่มีความคิดจะออกจากห้องนี้ด้วยซ้ำ มีแต่คิดจะตายอยู่ในนี้ ในที่ที่มู่หรงเฟิงเคยอยู่ ถ้าดวงวิญญาณกลับมาวังหลวง ก็ต้องกลับมาที่นี่ เวลาหายใจเอาอากาศเย็นๆ ของฤดูใบไม้ร่วงเข้าไป ก็เหมือนได้กลิ่นอายจางๆ ของมู่หรงเฟิง

“เหตุใดท่านถึงต้องทำเช่นนี้ด้วย” สนมลีมองอีกฝ่ายด้วยความเจ็บปวด “ท่านลองเปิดใจชอบผู้คนที่ดูบ้าง ตอนข้าเข้ามาเหมือนเห็นสตรีคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู รูปร่างหน้าตาหมดจดทีเดียว เห็นเยียนอวับอก

ว่า เป็นสตรีคนใหม่ที่ได้หักเว่ยพาดัวมาให้ท่าน แล้วยังเป็นบุตรสาวของ
ได้ทำเมิ่งในราชสำนัก ลองเปิดใจรับนางดูก่อน ไม่นานท่านอาจลิ้ม
มู่หรงเฟิงได้ ผ่านไปนานเข้าความรู้สึกก็เบาบางลงเองนั่นแหละ”

ซือหม่ารู่ยไม่ยอมพูดอะไรทั้งสิ้น

“ข้ารู้ว่าท่านฟังแล้วไม่ชอบใจ แต่ชีวิตคนจะเป็นไปดังใจทุกอย่าง
ได้อย่างไรกัน ตอนนี้มู่หรงเฟิงจากไปแล้ว ท่านเองก็รู้ว่าการจากไปของ
นางคือไม่มีชีวิตกลับมาอีก แล้วท่านจะเฝ้ารอนางไปทำไม ใช้ชีวิตให้มี
ความสุขดีกว่า ดูอย่างข้าสิ ไม่ได้ชอบเสด็จพ่อของท่านสักนิด แต่เพื่อ
ราษฎรแคว้นอุเหมิง ข้าก็ยังยอมแต่งงานกับเขาและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”
หย่าลี่พูดซ้ำๆ “บางครั้งสิ่งที่ท่านทำอาจสร้างความทุกข์ให้ท่านเอง”

ดวงตาของซือหม่ารู่ยเหม่อมองไปไกลลับ ไม่ยอมเหลือบกลับมา
มองนาง

สนมสี่เดินเข้าไปยืนตรงหน้าอีกฝ่ายเงียบๆ ไกล่จนได้ยินเสียงลม
หายใจกันและกัน จากนั้นนางก็พูดพลางจ้องหน้าเขา “ซือหม่ารู่ย ท่าน
จะไม่ยอมเปิดใจให้คนอื่นจริงๆ หรือ”

ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

“ใจข้ามีท่านเพียงคนเดียว แต่ใจท่านกลับไม่มีข้าเลยแม้แต่น้อย”
นางแค้นยิ่ง “บอกตรงๆ นะ ข้าอยากให้อิหม่าเจียงจับข้าเป็นตัวประกัน
แทนมู่หรงเฟิง อย่างน้อยที่สุดหย่าลี่คนนี้จะได้ทั้งรื่องรอยเอาไว้ในใจ
ท่านบ้าง”

“หากมีคำว่าถ้าหากจริง ข้ายินดีกระโดดขึ้นรถม้าคันนั้นไปพร้อม
เฟิงเอ๋อร์” ซือหม่ารู่ยเอ่ยอย่างอ่อนล้า “อย่าชอบข้าเลย ใจข้าไม่เหลือที่

ว่างให้ใครทั้งนั้นจริง ๆ ตั้งแต่ที่ข้าได้มองเพ็งเออร์อย่างจริงจังเป็นครั้งแรก
ใจข้าก็มีเจ้าของมานับแต่นั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดไป”

หย่าลี้ก็ดริมฝึปากอย่างเคร้าสร้อย แล้วถอนหายใจเบา ๆ ให้อย
กักกลบเกลื่อนน้ำตาทั้งหมดที่มี นางรักบุรุษตรงหน้าสุดหัวใจ จนบางครั้ง
นางอยากวางยาพิษฆ่าเขาให้สิ้นเรื่องสิ้นราว เขาจะได้ไม่ต้องทนทุกข์อีก
แต่นางอยากให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปมากกว่า เพราะตราบดีที่เขายังมีชีวิต
อยู่ นางก็ยังเห็นเขาได้บ่อย ๆ ดังนั้นทุกครั้งที่ใช้ยาจึงเป็นช่วงเวลาที่สุด
ที่สุดและทุกข์ที่สุดของนาง

เมื่องวันลู่พ้นผ้าที่มีรอยเลือดซึมอยู่รอบหน้าผาก ยืนอยู่หน้าห้อง
คนเดียวด้วยท่าทางเด็ดเดี่ยว

เยียนอวีปรายตามอง แล้วพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน
ที่สุด “แม่นางเมื่อง โปรดอย่าได้ทำให้ข้ารับใช้อย่างพวกเราลำบากใจอีกเลย
ได้ทำเว่ยแค่ส่งตัวท่านมาเท่านั้น แต่ไท่เฮากับองค์ชายสีไม่ได้ยอมรับ
ท่าน ท่านกลับไปเถอะ ตอนนี้อ้องค์ชายสีอารมณ์ไม่ดี พระชายาเป็นตาย
ไม่รู้ชัด ท่านอย่ามาวุ่นวายที่นี่เลย”

เมื่องวันลู่ไม่หือไม่อือ ยังคงยืนต่อไปอย่างดีอีวัน

สนมสี่ที่เดินออกมาเห็นเข้าก็ส่ายหน้า ต่อให้เทพธิดามาอยู่ตรงหน้า
ชื่อหมากรุกก็เปล่าประโยชน์ เพราะตอนนี้ใจเขามีเพียงคนเดียวเท่านั้น
คือมู่หรงเฟิง เยียนอวีพูดถูก สตรีคนนี้จะมาวุ่นวายอยู่ที่นี้ทำไมกัน

“แม่นางเมื่อง” หย่าลี้เอ่ยเสียงเรียบ “ฟังข้าพูดสักคำแล้วกัน เจ้ามา
จากที่ไหนก็กลับไปที่นี่ดีกว่า อย่ามายืนอยู่ตรงนี้เลย เวลานี้หัวใจของ
องค์ชายสีมีแต่มู่หรงเฟิงคนเดียว ต่อให้เจ้าเป็นเทพธิดาหรือหน้าตา

เหมือนมู่หรงฟังราวกับพิมพ์เดียว ก็ไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น ถ้าเจ้าไม่ใช่มู่หรงฟังก็อย่าหาเรื่องใส่ตัวดีกว่า!”

“เรื่องอะไรข้าต้องเชื่อเจ้า มู่หรงฟังนั้นตายไปแล้ว ข้ายังมีชีวิตอยู่ ขอเพียงข้าต้องการ ข้าเอาชนะคนตายได้แน่” เมิ่งหวั่นลู่พูด “ในเมื่อข้าถูกยกให้องค์ชายสี่แล้ว ข้าก็ต้องเคารพฐานะของตนเอง ตอนนี้ข้าไม่ชอบข้า แต่ไม่ได้หมายความว่าต่อไปจะไม่ชอบนี้”

“เจ้านี่มันไม่รู้อะไรดีเลวจริงๆ ข้าอุตส่าห์เตือนด้วยความหวังดี แต่ไหนแต่ไรมาคนเป็นไม่เคยชนะคนตายได้หรอก อย่าฝันลม ๆ แล้ง ๆ เลย” สนมสี่ส่ายหน้าพูดอย่างอ่อนใจ

เมิ่งหวั่นลู่จ้องหน้าอีกฝ่ายเงียบ ๆ แล้วพูดสวนกลับไปด้วยเสียงเย็นชา “ท่านเป็นพระสนมของฮ่องเต้สินะ ทำเป็นพูดจาสวยหู รักษาฐานะในตอนนี้เอาไว้ให้ดีกว่าเถอะ ไม่ต้องมาแสร้งเรื่องของข้าหน่อยหรอก”

หย่าสี่แค้นหัวเราะะ นิ่งไปครู่หนึ่งก็พูดขึ้นเนิบ ๆ “เอาเถอะ ตามใจเจ้า ในเมื่ออยากรนาหาเรื่องใส่ตัวให้ได้ ข้าก็ไม่อยากยุ่งด้วยนักหรอก เพราะข้าเองยังเอาตัวไม่รอดเลย! ขอให้ความฝันของเจ้าเป็นจริงแล้วกัน อย่าให้ต้องน้ำตาเช็ดหัวเข่าทีหลัง” พูดจบก็สะบัดหน้าจากไป ในใจสัมผัสได้ว่าสตรีคนนี้ใจเด็ดจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้เห็นแววว่าจะสมหวัง ต่อให้อีกฝ่ายใช้ทุกวิถีทาง ซือหม่ารู่ยกก็ไม่มีทางใจอ่อนยอมสงสารหรอก ช่างเถอะ คนเราต่างมีทางเลือกของตนเอง ปล่อยไปก็แล้วกัน ขนาดนางเองรักซือหม่ารู่ยก แต่ภายนอกก็ยังเป็นสนมสี่ของฮ่องเต้อย่างมีความสุขเลย ไม่ใช่หรือ

ภายในห้อง ซือหม่ารู่ยกนั่งนั่งราวกับท่อนไม้ จมอยู่กับความคิดของ

อีสานเวสภามาฝาก

ตนเอง คราบหมึกบนกระดาษเหมือนภาพต่าง ๆ ที่ทับซ้อนกันสะเปะสะปะ เหตุการณ์ในอดีตฉายซ้ำขึ้นตรงหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เขาอมยิ้ม บาง ๆ ตรงมุมปาก

เยียนอวยยืนมองจากนอกห้อง เห็นอย่างนั้นก็ก้มหน้าลง น้ำตาไหล รินลงมาเงียบ ๆ ด้วยความปวดใจ